

Een testament van liefde

Colofon

ISBN: 978 94 6365 347 3

1e druk 2021

© 2021, Menno van der Molen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto: Menno van der Molen

Menno van der Molen is te bereiken via:

mkvandermolen@hotmail.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Een testament van liefde

De mens als totaalwezen

Menno van der Molen

- Met een zware hersenvliesontsteking lig ik in het ziekenhuis. Tien jaar oud. De kamer heeft hoge muren en ramen. Het is koud en vochtig. Ik voel me doodziek. Na dagen van hoge koorts, hoor ik de dokters roepen: 'Nu is het erop of eronder, als deze injectie niet helpt, zal hij het niet redden!' Ze geven mij een ruggenprik. Niet lang daarna zie ik mijn bed van bovenaf en stijg vervolgens ver boven het ziekenhuis en de stad uit. Langs brokken steen, meteoren en planeten. Steeds hoger en hoger, zonder lichaam. In vol bewustzijn. De volgende dag word ik beter. De uittreding beklijft alsof zijn werkelijkheid een dieper spoor achterlaat dan de ziekte zelf. Ik kan er echter met niemand over praten. Wie zal mij geloven, ik geloof mijzelf niet eens. -

Veertig jaar later...

- Het is een mooie zonnige dag in maart. Met familieleden wandel ik in de bergen van Zuid-Spanje. Opeens word ik getroffen door een ondraaglijke pijn in mijn borst en kan niet verder lopen. Ik vraag mijn medewandelaars om door te gaan en probeer uit te rusten op een rots. Een kwartier later heb ik daar spijt van. De stekende pijn wordt zo hevig dat ik het liefst direct rechtsomkeert wil maken, maar dat lukt niet. Alle energie wordt samengetrokken in het overleven van mijn lichaam. Ik weet niet wat me overkomt en ga zitten op scherpe doornen om mezelf eraan te herinneren

dat ik nog leef. Vlak daarna bevind ik me in een schier oneindige laag van wit licht en volmaakte liefde. Er staat mij niets anders te doen dan me over te geven aan het onvermijdelijke, de dood. Indachtig de spirituele theorieën denk ik mijn lichaam vanuit de hoogte te kunnen waarnemen, maar dat gebeurt niet. In plaats daarvan 'zie' ik alleen maar liefde en licht. Niet met mijn ogen, maar met mijn gehele zelf. Zintuigen doen er niet toe. Plotseling 'hoor' ik uit het niets de stem van mijn overleden moeder. Ze zegt: 'Kom, kom, het is hier zo mooi.' Kom ... luid en duidelijk. Alsof ik op een wit, tropisch strand lig te zonnebaden en zij me vanuit de verte toeroept. Daarna is het stil. Ik twijfel. Als ik haar volg, zal ik nooit meer terugkeren naar het rijk der levenden. Beide hersenhelften strijden met elkaar. De verleiding om te worden opgenomen in de kristalheldere wereld van tijdloosheid is groot, maar aan de andere kant denk ik aan mijn pasgeboren dochter en wil niet dat zij zal opgroeien zonder vader. Ik kies ervoor om te blijven. -

Een besluit met heftige gevolgen, zal blijken.

Samen met mijn vader, moeder, oudere zuster en jongere broer groeide ik op in Indonesië, in de vijftiger jaren van de vorige eeuw. Wij woonden in Medan, de hoofdstad van Sumatra, aan de Jalang Gudang Dahlan. Bij het oversteken moest je rekening houden

met bromfietsen, auto's, betjahs en voetgangers. Het koloniale huis had geen ramen, alleen houten luiken. Iedereen kon ongezien naar binnen sluipen, maar dat gebeurde niet, omdat het personeel; een tuinman, een chauffeur, een kokkie, een boy en een baboe voor ons zorgden als voor hun eigen kinderen. Wij voelden ons veilig. Chinese vrienden niet, er werd gefluisterd dat ze moesten onderduiken en vluchten. Later zouden ze allemaal vermoord teruggevonden worden. Ik herinner me gelukkig alleen de aangename dingen, de vuurtjes die gestookt werden om het eten te koken, de rook en het geluid van uiteenspattende druppels regen op de ijzeren daken, de ganzen die door de tuin schuifelden, de kleine groentetuin en de cobraslang die rondom het huis sloop.

Sommige herinneringen staan nu eenmaal in het geheugen gegrift, alsof de tijd zich heeft vastgezet.

Voor de buitenwereld leek ons leven paradijselijk, maar de onafgebroken hitte, het vochtige klimaat en de enorme zwermen stekende muggen veroorzaakten veel ongemak en ziektes. Medan was gebouwd op een oud moeras en dat had nogal wat consequenties voor de gezondheid. Mijn zus kreeg meerdere keren malaria. Ik leed aan beriberi en kon jarenlang niet zonder stokken lopen dankzij rachitis, ook wel de Engelse ziekte genoemd. Steenpuisten, zo groot als vogeleieren, gesel-

den mijn lichaam en 's nachts kon ik maar moeilijk de slaap vatten. Mijn ogen dwaalden dan door de donkere kamer op zoek naar de tjitjaks, die hun uiterste best deden om zo geruisloos mogelijk muggen te vangen. Was het eenmaal ochtend, dan moesten we oppassen voor de schorpioenen, die zich in de neuzen van onze schoenen verborgen hielden. Daar wenden we nooit aan.

Het dagelijkse bestaan had daarom niet zoveel te maken met het romantische imago van de Gordel van Smaragd of Tempo Doeloe, 'de goede oude tijd', zoals in Nederland wel gedacht werd, maar dankzij de werkgever van mijn vader, de Deli Maatschappij, mochten we drie keer per jaar op vakantie. Twee keer naar het hooggelegen Brastagi en één keer naar het Tobameer, begeleid door een auto vol militairen, omdat de verzetsstrijders zich nog verborgen hielden in de bergen. Weken van tevoren snakten we al naar de koelte en de rust, die het verblijf met zich mee zou brengen. Als we 's middags aankwamen in Brastagi, hingen de vertrouwde zachtgele wolken al rondom de krater van de Sibayak vulkaan en rook de lucht naar zwavel. Iets dat mijn ontzag voor de kracht van de aarde en de natuur alleen maar aanwakkerde.

De omgeving rondom het Tobameer was helemaal een paradijs. De onderneming bezat er een prachtige villa,

die uitkeek over een van de grootste vulkanische meren ter wereld. De tuin reikte tot aan het water. Mijn vader schilderde en wij leefden ons uit op het kleine strandje. Het koloniale leven ten top.

Onder deze omstandigheden kon ik mijn kinderfantasie de vrije loop laten en bouwde een geheel eigen universum van gedachten en ideeën op. De insecten, de slangen, de krijsende papegaaien, de exotische planten, de penetrante geuren en de starende apen in de Waringin bomen vormden de coulissen. Het leven was één groot en overweldigend avontuur. Mijn vader had werk als landbouwingenieur en verzamelde chinees porselein in zijn vrije tijd, mijn moeder coördineerde het huishouden, Lankat, de chauffeur, reed ons naar de vakantiehuisen en Minem, de baboe, zorgde voor ons als een lieve moeder. Alles leek in elkaar te passen, zelfs de verborgen gehouden ruzies van onze ouders.

Halverwege de jaren vijftig kwam echter het bericht binnen dat we het land halsoverkop moesten verlaten. De familie was compleet van slag. Vader bleef nog een tijdje om zijn werk af te ronden, wij namen zo snel mogelijk de boot terug naar Nederland. Van de reis herinner ik me de touwladder naar het dek van de oceaanstomer, die midden op zee gevaarlijk slingerde, waardoor het gevaar bestond om door de golven verzwolgen te worden. Ook de spelletjes achter de hoge

netten en Neptunus met zijn grote staf, die halverwege Afrika aan boord kwam, toen we de equator passeerden, hebben een diepe indruk achtergelaten. (De Rode Zee was in verband met de Suezcrisis afgesloten.) Of werd mijn geheugen aangescherpt door de 8mm-filmpjes, die om de paar jaar op kerstavond in de huiskamer geprojecteerd werden? Nooit zouden we echter meer teruggaan. Nooit zou ik Minem, de baboe, meer zien. Indonesië was ineens heel ver weg.

Een nieuw hoofdstuk brak aan. Voor mijn vader was het een grote slag geweest dat vlak voor zijn vertrek een van de kisten met chinees porselein bij het inladen op de kade was neergestort, waardoor een deel van het kostbare aardewerk verloren was gegaan. Het verlies van een grote som uitgeleend geld aan een familielid en enkele escapades met inheemse vrouwen zorgden verder voor interne spanningen, maar het gezin bleef bij elkaar.

Totdat opnieuw het noodlot toesloeg en hij op 49-jarige leeftijd tijdens een van zijn eerste zomervakanties in Nederland plotseling aan een hartaanval overleed. Mijn broertje en ik stonden aan zijn bed gekluisterd. Hij lag stil te zijn. Zijn borstkas bewoog niet en zijn ogen waren gesloten. Even leek het alsof de dood een vreemde van hem had gemaakt en hij mijn vader niet meer was. Mijn moeder vertelde dat er iets heel ergs was gebeurd.

De werkelijke betekenis van zijn dood drong pas door toen we met een trage gang naar huis reden in een zwarte auto met daarachter nog een zwarte auto. Zijn lichaam zou dagenlang in de hitte van de zomer blijven liggen op het bed, waar ik later in zou slapen. Met breed open ramen, omdat de geur, die het lijk verspreidde, onhoudbaar was geworden.

Opnieuw stond de tijd stil. Ik beseftte dat er een nieuwe fase in mijn leven aangebroken was, maar het kind in mij was murw geslagen. De spanningen, de reizen en de verhuizingen, de opeenvolging van totaal verschillende culturen, de onontkoombare schuldgevoelens over de dood van mijn vader, de tropische ziektes en de steeds toenemende onveiligheid waren teveel geweest. Toch moesten we door. Ik herinner me de nieuwe school, de relatieve armoede, de dood van Kennedy, het hamsteren van blikvoeding om een eventuele kernoorlog te kunnen overleven, de snerpande wind, de sneeuw, het pontje dat ons voor vijf cent over het kanaal zette, de schoolleraar, die met een lat op je billen sloeg en de tijd die ik in de natuur doorbracht. Alles stond in schril contrast met Indonesië. Het gebrek aan liefde en de zachte dwang om ons best te doen op school en om iets te maken van het leven, vormden samen met het verdriet van mijn moeder over het verlies van haar man en haar eerste kind het decor van mijn jeugd. Echt gelukkig was zij niet. Het was ook allemaal niet

gemakkelijk voor haar geweest. Zij had de armoede in haar kindertijd en de crisis van de jaren dertig moeten doorstaan en de nasleep van de oorlog in Indonesië. Ik hield me staande dankzij mijn hobby's en de nieuwsgierigheid voor vogels, stenen, fossielen en het heelal. Na de middelbare school volgde een zwerftocht langs universitaire studies. Een studie sloot aan bij wat ik werkelijk wilde: het maken van (documentaire) films. Al snel vond ik werk als distributeur en later als producent van film- en televisieprogramma's. Ik reisde over de wereld en richtte het documentaire filmfestival in Amsterdam op. Maar hoe interessant mijn werkzame leven ook was, er ontbrak iets aan. Misschien wel de in Indonesië ontdekte behoefte om het mysterie van het leven te onderzoeken.

Vier jaar lang ging ik in therapie om antwoorden te vinden op een aantal existentiële vragen: Wat moet ik aan met mijn leven. Wie ben ik? Wat is tijd? Is er leven na de dood? Waar ligt de oorsprong van leven. Is er een God?

Ik bezocht cursussen, las boeken, maar kwam er al gauw achter dat al die opgedane kennis slechts in beperkte mate bijdroeg aan mijn echte weten. Er zat niet veel anders op dan mijn diepste zelf aan te spreken, de bron van wijsheid en intuïtie. Een spirituele zoektocht volgde. Het gevaar bestond, dat ik de werkelijkheid

uit het oog zou verliezen, maar ik was universitair opgeleid en die achtergrond verloochen je niet zo snel. Bovendien, wat is dat eigenlijk, dé werkelijkheid? Op afstand volgde ik Osho en Ram Dass, die vanuit zijn Harvard achtergrond ook allerlei vragen probeerde te beantwoorden, maar teleurgesteld raakte en na een tijdelijke onderdompeling in drugs zijn essentie terugvond in een meer spirituele benadering van het leven. Ik deed mee aan satsangs (bijeenkomsten met gelijkgestemden) en cursussen bewustzijnsverruiming, nam yogalessen en mediteerde. Later organiseerde ik zelf satsangs en stap voor stap convergeerden de opgedane ervaringen en kennis in een min of meer consistente theorie over zingeving, leven en dood. En of ik wilde of niet, ik moest het opschrijven, alsof het schrijven een meditatieoefening op zichzelf was geworden.

Het heeft geresulteerd in een caleidoscoop van impressies, dromen en verhalen over het grensgebied tussen leven en dood. Voor sommigen zal het lezen als een fictieve roman, maar alle ontmoetingen, gebeurtenissen, meditaties en (dag)dromen hebben echt plaatsgevonden. In een van mijn werkelijkheden, want naast de fascinatie voor de spirituele kant van het leven, houd ik me ook gewoon bezig met lezen, verzamelen, fotografie, film, kunst, televisie en geld verdienen. We leven nu eenmaal in meerdere werkelijkheden naast elkaar en bezetten daarin ook nog eens verschillende

rollen in een mix van gelukkige en verdrietige omstandigheden, ziektes, tegenslagen en uitdagingen. En dat allemaal via een meanderend pad van ervaringen en gebeurtenissen, die dienen om de individuele persoonlijkheid en haar bewustzijn te profileren.

Van alles wat ik heb meegemaakt en beschreven, zijn de bijna-doodervaringen het meest in het oog springend, want zij me hebben gewezen op wie ik echt ben. Wij zijn namelijk niet degene die wij denken te zijn, niet de naam die ons gegeven is en niet de persoon die carrière heeft gemaakt. Niet de vader of moeder, die een rol spelen in een gezin. Niet het lichaam met het daaraan verbonden ego, geest en intellect.

Maar wat dan wel? Wie of wat zijn wij werkelijk? Een lichaam? Bewustzijn? Een ziel met bewustzijn? Een lichaam met een ziel en bewustzijn? Een ziel, verbonden aan een lichaam, met een persoonlijkheid, bijgestaan door bewustzijn?

Het is niet gemakkelijk om een antwoord te formuleren, één ding is zeker, de wetenschap kan dat ook niet. Zij houdt zich bezig met verifieerbare feiten en kwantitatief onderzoek en dat gaat niet altijd samen met spiritueel onderzoek. Bovendien zijn ook de wetenschappers niet altijd op de hoogte van wat er zich afspeelt in de dagelijkse fysieke werkelijkheid. Robbert Dijkgraaf, directeur van het Institute for Advanced

Study in Princeton in New Jersey, geeft zelfs toe, dat de natuurkunde slechts iets afweet van 5% van alle ruimte om ons heen. Van de overige 95% is niets bekend, omdat die niet onderzocht kan worden met elektronenmicroscopen. Als we dat eenmaal tot ons laten doordringen, dan mogen we wat mij betreft de vrijheid nemen om te speculeren over bewustzijn, zielen en al die allerlei andere energieën, die daarin wel eens zouden kunnen verkeren.

We leven gelukkig ook in een periode waarin steeds meer bekend wordt. Zo heeft de beroemde natuurkundige en Nobelprijswinnaar Stephen Hawking niet lang voor zijn dood ontdekt, dat er volgens zijn berekeningen een parallel universum moet bestaan. Een heelal binnen een heelal. Een universum binnen een universum. Zodra deze informatie openbaar werd gemaakt, wisten maar weinigen hoe deze informatie uitgelegd moest worden. Het sloot evenwel naadloos aan bij eerdere bevindingen van onder andere Rupert Sheldrake en Lynne McTaggart, die al vele jaren daarvoor een parallelle werkelijkheid hadden ontdekt en er respectievelijk de naam 'morfogenetisch veld' of het 'Veld' aan hadden gegeven. Overigens duizenden jaren nadat wijze meesters de geheimen van wat zij noemden de dimensie van zuiver licht en liefde hadden opgetekend. Hoewel we beter kunnen spreken van dimensies, velden of werkelijkheden, want er zijn er veel meer, zoals we zullen zien.

Beetje bij beetje zal ik dit proberen toe te lichten. Nieuw zal het niet zijn, maar misschien nu wel verteld vanuit een wat samenhangender en persoonlijker perspectief.

Belangrijk is om vast te stellen wat we verstaan onder leven. Is het uitsluitend de expressie van een lichaam(pje), met alles wat daaraan verbonden is, (zoals de eventuele hartslag, het ademhalingssysteem en al het andere gedrag dat nodig is om te overleven, inclusief eten, de noodzaak om te denken, communiceren, werken, voelen, reproduceren, creëren en handelen) of heeft het ook te maken met allerlei lagen van bewustzijn, de status van de persoonlijkheid en de ziel. Dat er meer is tussen hemel en aarde moge duidelijk zijn en waarschijnlijk zullen woorden en uitdrukkingen als: de Goden verzoeken, God hebbe zijn ziel, een engeltje op je schouder, ter ziele gaan, zielsrust, zielsverwantschap, het eeuwige leven, het licht zien en hemel en aarde bewegen niet alleen een symbolische waarde hebben.

We bevinden ons in een tijd, waarin we het leven proberen te verklaren vanuit een puur materialistische kijk, terwijl paradoxaal genoeg materie maar een heel klein deel vormt van onze werkelijkheid. De rest is leegte. Toch hechten we aan de uiterlijke vorm. We geloven niet in het bestaan van een ziel en al helemaal niet in een ziel buiten het lichaam om. We zijn geob-

sedeerd door het feit dat energieën gekoppeld moeten worden aan een lichaam of materie. Uitzonderingen als geluidsgolven, röntgengolven, de aantrekkingskracht van de maan, die getijden veroorzaakt, mobiele telefoonsignalen, elektriciteit en zwaartekrachtsgolven accepteren we, omdat ze natuurkundig onderzocht en 'bewezen' kunnen worden.

Toch 'voelen' we soms innerlijke boodschappen en 'horen' we van tijd tot tijd stemmen in ons hoofd. Soms 'zien' we het witte licht tijdens bijna-doodervaringen en 'ervaren' we de toekomst en 'vangen' we signalen op van overleden zielen.

Het verstand schiet tekort. Alleen ons inbeeldingsvermogen kan helpen.

Ook ik heb bij het schrijven gebruik gemaakt van deze verbeeldingskracht. Ik ontkwam er niet aan. Het bijkomende voordeel was, dat ik veel meer inzicht kreeg in het totaalwezen dat wij zijn. Want in wezen zijn wij veel omvattender dan het lichaam met een persoonlijkheid, een ziel en een bewustzijn, omdat wij bestaan in vele dimensies tegelijkertijd. We ontvangen signalen uit alle mogelijke dimensies en zenden ze ook weer terug. We staan in verbinding met onze omgeving en ver daarbuiten, altijd in een staat van verandering en verbetering. Nooit zijn we 'af', maar altijd 'in wording'.

Het lichaam functioneert in dit proces als de drager, het bewustzijn min of meer als het multidimensionale geweten, de persoonlijkheid als de schakel naar de dagelijkse werkelijkheid en de ziel als de energie, die het hier en het daar en het heden en verleden aan elkaar weet te koppelen.

Maar op microniveau zou de ziel wel eens de intimiteit en het zachte genoegen kunnen vertegenwoordigen, zoals Thomas Moore zo mooi beschrijft in zijn boeken. Op dat niveau zouden we wel eens het meest met haar te maken kunnen hebben, want het leven draait voor het grootste deel om ogenschijnlijk, onbeduidende, dagelijkse zaken. Moore doet dan ook in zijn boeken een pleidooi om zo veel mogelijk traditionele waarden aan te houden, want de ziel kan het snelle leven niet altijd even gemakkelijk bijbenen en als zij niet op haar gemak is, zijn wij dat ook niet.

De ziel zal misschien een abstracte energie zijn, maar we kunnen haar soms wel aanvoelen, bijvoorbeeld als iemand overlijdt of begraven wordt. Op dat moment kan het zo maar gebeuren dat zij verschijnt, in de vorm van een vlaagje wind, een stem, een teken aan de wand, een kleur of een dier. Na de ter aarde stelling van mijn vriend Bob vloog een roodborstje, zijn lievelingsvogel, tot ver in zijn woonkamer naar binnen. Het diertje bleef daar minutenlang ronddwalen,

alsof hij zich thuis voelde komen. Bij de begrafenis van een kennis cirkelden de twee reigers, die vlak bij hem nestelden, een paar rondjes boven de aula en toen wij eens ter ere van een andere vriend een herdenkingsdienst hielden, verscheen er na een regenbui een plas water op het terras in de vorm van een groot hart. De plas moet altijd dezelfde vorm hebben gehad, maar precies op dat moment viel het op.

Dat de ziel onafhankelijk van het lichaam in multi-dimensionale sferen kan voortbestaan, bewijst onder andere de therapeut Michael Newton als hij verhalen doorgeeft van zijn onder regressie geïnterviewde cliënten. Zij beleven daarin allerlei avonturen, alleen in andere werkelijkheden. Maar het allerbeste bewijs voor de relatieve onafhankelijkheid van de ziel krijgen we als we het geluk hebben om mediums te leren kennen, die in staat zijn om rechtstreeks met haar te communiceren. Ik heb het genoeg gehad om een aantal van deze mediums van zeer nabij mee te maken. Enkelen zijn zelfs ware vrienden geworden. Vele keren heb ik sessies mogen bijwonen, waarin contact gelegd is met 'overleden' zielen, die ik voor het gemak entiteiten noem, hoewel ook daar weer allerlei gradaties in bestaan. De verhalen en boodschappen, die deze entiteiten doorkregen, hebben me zo diep geraakt, dat ik op een gegeven moment besloten heb om mijn leven daaraan te wijden. Vol vertrouwen, omdat het ook deze

entiteiten zijn, die brede verbanden kunnen leggen en aanhoudend in contact staan met eerdere levenservaringen. Decennialang heb ik verschillende mediums gevolgd en talloze verslagen gelezen, die door hen zijn gekanaliseerd en daardoor in de openbaarheid gebracht. Duizenden pagina's heb ik doorgeworsteld, met de kritische blik van een academicus, maar ook die van een invoelende toeschouwer, die zelf een aantal keren een bijna-doodervaring heeft ondervonden en meerdere uittredingen heeft meegemaakt.